

След малко от вратата, където влезе мъжът, който се развика в бара, излезе той заедно с една възрастна жена на видима възраст над шейсет години.

Жената се усмихна. Това за мен беше изненада. Тук никой не се усмихваше. Сякаш тази мимика им беше непозната.

- Вие сте от Варна? - изрече жената на чист български.

Направо подскочих от мястото, където седях.

Изправих се и все още изненадан, казах:

- А вие?

- О, и аз – отговори тя. - Но тук съм от много години. Скоро ще станат петдесет.

- И вие ли през невидимата врата попаднахте тук? - попитах нетърпеливо.

- Да – потвърди тя. - И не можах да се върна. Но след мен пристигнаха още много. Пък и преди мен бяха пристигали. Затова има с кого да си говоря на нашия език.

- А защо не се върнахте? - учудих се аз.

- Защото не е възможно – твърдо заяви тя.

- Как да не е възможно? - изненадах се аз. - Нали е врата, защо да не може да се върнем обратно?

- Защото не знаем как – поклати глава жената.

- При тази развита технология тук? - още по-изненадан попитах аз.

- Технологията е развита, но не чак толкова, че да се използват врати между измеренията – отговори жената.

- Едва ли за използването е необходима тази технология – казах аз. - По-скоро за откриването на тази врата е необходима.

- Да, разбира се – съгласи се жената, - но досега

никой не е успял да я открие.

- Не е толкова трудно – започнах да обяснявам. -
Снощи просто си разгледах снимките няколко пъти и
накрая открих къде е вратата.

- Как така открихте? - изненада се жената. -
Тукашните учени твърдят, че е невъзможно с тяхната
технология.

- Не знам – поколебах се аз, защото нямах
представа за причините тукашните учени да твърдят това. -
Може и да са прави. Аз обаче успях, просто защото искам
да се върна.

- Досега никой не се е върнал – въздъхна жената. -
Как ми се е искало и на мен да се върна. Но вече не знам
кого ще заваря там. Всички хора, които са ме познавали
някога, едва ли са живи.

- Да, разбирам ви – казах аз. - Но нашите близки ни
очакват да се върнем.

- Може и да не таят дълго надежди – поклати глава
жената. - Те дори нямат представа къде сте.

- Напротив – отвърнах. - Тази сутрин говорих със
сина си и му изпратих доста снимки от Хронда.

- Вие сте научили името на града?! - жената беше
повече от изненадана. - Аз не можах да го разбера няколко
години, докато не схванах няколко елементарни неща от
езика им. И как сте разговаряли със сина си, ако не е тук?

- По джиесема – обясних аз и извадих смартфона
си от джоба.

- И вие имате джобни телефони! - възкликна
жената.

- Да – потвърдих аз. - Та тази сутрин на мястото,
където е вратата имаше сигнал от нашия оператор и успях
да разговарям със сина си и да му изпратя снимките.

- Това звучи направо невероятно – оживи се жената. - Сигурен ли сте, че наистина е бил синът ви?

- Да – твърдо заявих аз. - Когато първия ден тази врата ни изплю тук, сигналът на оператора беше изчезнал, но тази сутрин беше доста силен. Когато се отдалечавах от вратата, сигналът отслабваше и изчезваше.

- Не разбирам добре обясненията ви, понеже езикът явно се е променил и използвате думи, които имат друго значение навярно. Например оператор.

- Това е фирма, която осигурява на клиентите си безжична връзка и те могат да я използват така, както и обикновената телефонна връзка – обясних аз.

- Ясно, разбрах – кимна жената. - Но казахте „фирма“. Не е ли държавно предприятие?

- Може да се каже, че е частно – казах аз. - Държавата обаче контролира по някакъв начин дейността му.

- Има някакви промени? - попита жената.

- Е, да – казах не много въодушевено аз, защото си представих, че ще трябва да обяснявам още много необясними неща.

- И Партията ли ги направи? - продължи с въпросите си жената.

- Да, но вече партиите са много – започнах издалече аз.

- Как много? – изненада се жената.

- Прекалено много дори – натъртих аз. - Не мога да ги преброя.

- И как Партията е допуснала това? - жената ме гледаше вече подозрително.

- Не го допусна, просто реши, че така ще ѝ е по-добре – разперих ръце аз.

- Партията да разреши на други партии да управляват?! - с недоверие ме изгледа жената.

- Не им е разрешила, просто се прави, че има много партии, а всъщност продължава да си е на власт – обясних гледната си точка аз.

- Това е много странно обяснение – поклати глава жената.

- Разбира се – съгласих се аз и продължих разказа си. - Но се оказа, че Западът и Изтокът всъщност са измислени от една шепа хора, които се правеха на кръвни врагове, а през това време трупаха богатства, използвайки ограниченията на желязната завеса. След като тези възможности се изчерпаха, решиха да спретнат друга голяма измама – демократични промени. И всички хора, с малко изключения, разбира се, им се хванаха на въдицата. Сега ограбването е още по-пълно.

- Вие ми говорите за империалистически строй! - извика възмутено жената.

- Ако така му викате, да – съгласих се аз. - Но ние го познаваме под името демокрация.

- Невероятно! - продължаваше развълнувано жената. - Другарят Живков не би допуснал това!

- Ами! - не се съгласих аз. - Той измисли тази хитрост. Той си беше голям хитрияга и актьор.

- Как така? - не разбираше жената.

- Ами, направи се, че сдава властта – започнах да разказвам. - Свика се Политбюро и го смени. Уж го свалиха от власт, а нищо не му направиха. В Румъния, например, разстреляха Чаушеску и то на живо по телевизията.

- Как така?! - с огромно недоверие извика жената.

- И на мен не ми се вярваше, ама го направиха – обясних аз и продължих: - След това въведоха

многопартийна система, като всяка партия се пое от верни членове на Партията. И досега си е така. Разрешиха регистрацията на частни фирми. И аз имам такава, но не съм цъфнал и вързал.

- С какво се занимаваш? - поинтересува се жената.

- С преводи – отговорих аз.

- И какви затруднения имаш? - попита тя.

- Бюрократични спънки – започнах да обяснявам. -

Уж нашата дейност не се лицензира по закон, а постоянно чувам твърдения, че трябвало да се лицензираме във Вършно. А пък то измислило някакви сертификации, които ще ми струват няколко хиляди. И през няколко години ще трябва да давам, а не само веднъж. А аз просто искам да си работя спокойно и никой да не ми виси на главата и да ми пречи да си върша работата.

- Не знам защо Партията е допуснала това нещо – все още не можеше да повярва жената.

- Защото явно не е била толкова чиста, колкото си мислите – заключих аз.

- Аз бях партийна секретарка в моето предприятие – с горчивина каза жената – и затова ме боли, когато чувам всички тези думи. Надявам се да не са клевети.

- Всичко може да проверите сама, когато се върнете във Варна – казах аз.

- Надали – поклати глава жената. - Няма какво да правя вече там, дори и да се върна.

- А защо не ви се вярваше, че са настъпили промени? - попитах аз. - Тук да не би да е комунистически строй?

- Не – отговори жената. - Тук не се вълнуват от политически въпроси, от наша гледна точка са аполитични. Имат различни критерии от нас за много неща.

- А управлението им какво е – поинтересувах се аз.
- Много години съм тук – започна да обяснява тя, -
но все още не мога да схвана системата им на управление.
Има съвет на старейшините, който заседава постоянно, а
зад всеки старейшина има клан, който го подкрепя. Доста
примитивно на пръв поглед, а всъщност е доста ефективно.
- При нас сигурно също е така – поклатих глава аз.
- Само дето клановете предполагам не са от този тип, а
малко по-различен.
- Как така? - не разбра жената.
- Ами групировки – обясних аз, - които след
смяната на бай Тошо получиха дялове от общата партийна
пита.
- Доста зловещо звучи – недоволно ме погледна
жената.
- Добре – за пореден път разперих ръце. - Повече
няма да повдигам този въпрос. Само искам да знам имаме
ли някакви права, докато не се върнем у нас?
- Господин Нора, началникът на полицията, най-
горещо моли за извинение – каза жената.
- Кой е господин Нора? - попитах аз.
Жената ми посочи мъжа, който се развика в бара.
- Всичко е наред – успокоих я аз. - Той не е знаел
откъде сме.
- Да – кимна жената. - Помислил ви е за нелегални
имигранти.
- И тук ли има такива? - учудих се аз.
- Да – потвърди жената. - И са сериозен проблем.
- А ние сега какво ще правим? - попитах аз.
- Барманът е съгласен да работите при него –
отговори жената. - Съветът на старейшините формално ще
одобри престоя ви в Хронда.

- И как да ги помоля за това – поисках да разбера аз.

- Не е нужно – обясни жената. - Аз съм ги уведомила вече и те заседават по вашия въпрос.

- Вие явно имате силно влияние – направих си извод аз.

- Те са ми изключително благодарни – каза жената.

- Преди години им помогнах за организацията на много предприятия и те станаха образцови.

- Това частни предприятия ли са? – попитах аз.

- Не – без колебание заяви жената. - Обществени.

